

Nagrody Prezesa Rady Ministrów za działalność naukową w latach 1994-2003

W listopadzie ubiegłego roku, po raz dziesiąty, zostały wręczone Nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżnione rozprawy doktorskie i habilitacyjne, wybitne osiągnięcia i wybitny dorobek naukowy, a po raz piąty za wybitne krajowe osiągnięcia naukowo-techniczne, których wdrożenie przyniosło wymierne efekty ekonomiczne lub społeczne (te ostatnie nagrody przyznawane są od 1999 roku). O nagrodach premiera pisaliśmy m.in. w numerze 2 z 1999 roku i w numerze 1 *Nauki* z 2001 roku. Wracamy do tematu, ponieważ z jednej strony kończy się trzecia trzyletnia kadencja – powoływane przez prezesa Rady Ministrów – Zespołu do spraw Nagród, który ocenia wnioski o nagrody, z drugiej zaś 10. edycja nagród to mały jubileusz. Wreszcie warto o nagrodach przypomnieć i dlatego, że mass media właściwie o nich nie informują.

Przypomnijmy zatem. Nagrody zostały ustanowione w 1994 roku z inicjatywy Polskiej Akademii Nauk i mają na celu wypełnienie luki, jaka powstała po likwidacji nagród państwowych za dokonania naukowe, oraz motywowanie młodych pracowników do szybszego rozwoju naukowego. Są one przyznawane corocznie z okazji 11 listopada – narodowego Święta Niepodległości. Zasady i warunki przyznawania nagród określa rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1998 roku (DzU Nr 47, poz. 295 z póź. zm.) stanowiące zmodyfikowaną formę odnośnych

zarządzeń z 17 czerwca 1994 roku (MP nr 34, poz. 282) oraz ze stycznia 1966 roku (MP Nr 5, poz. 43).

Utworzono cztery rodzaje nagród. Nagrodę za wyróżniającą się **rozprawę doktorską**. Może ją otrzymać osoba, która w roku poprzedzającym rok złożenia wniosku uzyskała stopień naukowy doktora i w tym roku ukończyła co najwyżej 30 lat. Wnioskować o te nagrody mogą jednostki naukowe uprawnione do nadawania stopnia naukowego doktora. Liczba nagród 25 – w wysokości 8 350 zł każda. (Wysokość tej, jak i pozostałych nagród podawana jest w kwocie obowiązującej w 2003 roku. Wysokość ta jest corocznie podwyższana o kwotę, wynikającą ze wskaźnika inflacji przyjmowanego w założeniach do projektu budżetu).

Analogicznie nagrodę za wyróżniającą się **rozprawę habilitacyjną** może otrzymać osoba, której stopień naukowy doktora habilitowanego został zatwierdzony w roku poprzedzającym złożenie wniosku i która zaliczyła kolokwium habilitacyjne nie później niż w roku kalendarzowym, w którym ukończyła 38 lat. W zarządzeniu z 1994 roku granica wieku wynosiła 35 lat, jednak – z inicjatywy Zespołu do spraw Nagród – została wydłużona z uwagi na to, że przygotowanie rozprawy habilitacyjnej, zwłaszcza w naukach eksperymentalnych, do 35. roku życia jest praktycznie niemożliwe. Wnioskować o te nagrody mogą jednostki nau-

¹ Prof. dr hab. Kazimierz Thiel, członek rzeczywisty PAN, przewodniczący Zespołu do Spraw Nagród

² Andrzej Skrzypczak, sekretarz Zespołu do Spraw Nagród

kowe uprawnione do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Liczba nagród 10 – w wysokości 16 590 zł każda.

Nagroda za **wybitne osiągnięcie naukowe** nie związana z wiekiem dotyczy jednego znaczącego osiągnięcia. Liczba nagród 5 – w wysokości 36 600 zł każda.

Nagroda za **wybitny dorobek naukowy**, również niezwiązana z wiekiem, obejmuje całokształt działalności kandydata, tj. osiągnięcia naukowe, publikacje, działalność organizacyjną i działalność międzynarodową. Liczba nagród 5 – w wysokości 36 600 zł każda. Należy nadmienić, że w pierwszym okresie (1994-1995) w myśl wyżej cytowanego zarządzenia z 1994 roku, nagrody za: „jednorazowe szczególnie osiągnięcia naukowe” lub za „całokształt działalności” utworzone zostały łącznie w liczbie 5. Ze względów proceduralnych w nowym rozporządzeniu z 1996 r przewidziano oddzielnie nagrody za dorobek i za osiągnięcia (po 5 nagród).

O przyznanie nagród za wybitny dorobek naukowy i za wybitne osiągnięcia naukowe mogą wnioskować: szkoły wyższe i samodzielne placówki naukowo-dydaktyczne, jednostki badawczo-rozwojowe, placówki naukowe i komitety naukowe Polskiej Akademii Nauk, Komitet Badań Naukowych, Polska Akademia Umiejętności, towarzystwa naukowe, stowarzyszenia naukowo-techniczne oraz członkowie (co najmniej dwaj) Polskiej Akademii Nauk. Wszystkie wnioski muszą być opiniowane przez odpowiednie komitety naukowe PAN. Pretendentami do wszystkich kategorii nagród mogą być wyłącznie obywatele polscy.

Od 1999 roku poza omówionymi nagrodami naukowymi prezes Rady Ministrów również przyznaje nagrody za wybitne krajowe osiągnięcia naukowo-techniczne, wdrożenie których przyniosło wymierne efekty ekonomiczne lub społeczne. Wnioski o te nagrody,

poza szkołami wyższymi i jednostkami badawczo-rozwojowymi, mogą składać stowarzyszenia naukowo-techniczne oraz Rada Główna Jednostek Badawczo-Rozwojowych, a opiniuje je Komitet Badań Naukowych.

Nagrody przyznaje prezes Rady Ministrów, a kwalifikacją kandydatów do nagród zajmuje się powoływany przez niego Zespół do spraw Nagród (noszący dawniej nazwę Komisji do spraw Nagród). W skład tego ciała wchodzi 5 osób wskazanych przez premiera, 7 – przez Prezydium PAN (tj. po jednym przedstawicielu siedmiu wydziałów Akademii), 7 – przez ministra Edukacji Narodowej. Premier powołuje przewodniczącego. Funkcję tę pełnił przez pierwszą kadencję (do 1997 roku) prof. Andrzej Filipkowski – ówczesny prorektor Politechniki Warszawskiej. W dwóch kolejnych kadencjach (w latach 1998-2000 oraz 2001-2003) przewodniczył Zespołowi prof. Kazimierz Thiel – do 2002 roku – również przez dwie kadencje – przewodniczący Wydziału IV Nauk Technicznych PAN. Należy dodać, że prof. Thiel wcześniej był członkiem Komisji do spraw Nagród, a więc pracuje w tych gremiach od początku ustanowienia wyróżnień. Podobnie od początku pracuje pięciu innych profesorów, a mianowicie: Marek Bojarski z Uniwersytetu Wrocławskiego, Jan Burchart z Wydziału VII PAN, Marek Chmielewski, zastępca przewodniczącego Wydziału III PAN, Tadeusz Chojnacki z Instytutu Biochemii i Biofizyki PAN, Andrzej Trzebski, zastępca przewodniczącego Wydziału IV PAN. 13 członków Zespołu pracuje przez dwie kadencje, a 7 przez jedną. Pełny skład Zespołu jest podany na stronach internetowych Kancelarii Prezesa Rady Ministrów www.kprm.gov.pl.

W omawianym okresie Zespół do spraw Nagród kontynuował prace istniejącej uprzednio Komisji, wg zasad wypracowanych w po-

przedniej kadencji. Takie zachowanie ciągłości pracy, korzystne dla stabilności recepcji nagród w środowisku naukowym i akademickim, było w dużej mierze możliwe dzięki, wskazanej wyżej, „ciągłości personalnej” zachowywanej przy powoływaniu nowych składów Zespołu, którego zasady i tryb pracy nie ulegały zasadniczym zmianom. Wewnętrznie ukonstytuował się on w ten sposób, że dzielił się roboczo na trzy podzespoły nauk:

- ekonomicznych, społecznych i humanistycznych;
- medycznych, biologicznych i rolniczych;
- technicznych i ścisłych; a od 1999 roku na cztery, ponieważ wprowadzone zostały nagrody za wybitne krajowe osiągnięcia naukowo-techniczne.

Na przewodniczących podzespołów wybrani zostali i sprawowali te funkcje przez dwie ostatnie kadencje profesorowie: Marek Bojarski, Tadeusz Chojnacki, Marek Chmielewski, Monika Hardygóra.

Obsługę finansową i organizacyjną zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów. Tryb pracy Zespołu polega na tym, że wnioski nagrodowe, które są opisywane i rejestrowane przez sekretarza Zespołu (pracownika Kancelarii), są na plenarnym posiedzeniu Zespołu rozdzielane na podzespoły, które po wnikliwych analizach przygotowują rankingowe listy wniosków w poszczególnych kategoriach nagród (doktoratów, habilitacji, wybitnego osiągnięcia i wybitnego dorobku naukowego oraz wybitnego osiągnięcia naukowo-technicznego). Następnie na finalnym, znowu plenarnym, posiedzeniu, podzespoły prezentują kandydatów do nagród z górnych miejsc list rankingowych. Po omówieniu i przeanalizowaniu prezentowanych kandydatów, ostateczne decyzje o nominacji do nagród premiera zapadają w drodze bądź konsensusu, bądź przez głosowanie.

W upływającej trzyletniej kadencji (w latach 2001-2003), a więc trzech ostatnich edycjach nagród do Zespołu wpłynęło łącznie ponad 500 wniosków o nagrody. Zespół nominował do nagród naukowych 141 kandydatów, a do nagród za osiągnięcia naukowo-techniczne 24 osoby i zespoły. Wszystkie nominacje zostały zatwierdzone i zrealizowane.

Dla porównania, w poprzedniej kadencji (w latach 1998-2000) Zespół ocenił niespełna 400 wniosków (w tym 56 za osiągnięcia naukowo-techniczne) i nominował do nagród naukowych 133 osoby, a do nagród naukowo-technicznych 18 osób i zespołów. (Przypomnijmy, że w kadencji 1998-2000 nagrody naukowo-techniczne zostały przyznane dwa razy, ponieważ zostały wprowadzone od 1999 roku).

W poszczególnych latach ostatniej kadencji liczby wniosków i nominacji do nagród kształtowały się następująco. W **ósmej** edycji nagród (rok 2001) do Zespołu wpłynęły łącznie 163 zgłoszenia, w tym: 148 o nagrody naukowe i 15 o – przyznawane po raz trzeci – nagrody za osiągnięcia naukowo-techniczne. W stosunku do poprzedniego roku zwiększyła się zarówno liczba wniosków naukowych (o blisko 30), jak i nieznacznie liczba wniosków za osiągnięcia naukowo-techniczne (o 6). Przy czym poziom tych ostatnich był lepszy niż rok wcześniej. Wśród wniosków naukowych zgłoszono do konkursu 90 doktoratów, 13 habilitacji, 22 wnioski za wybitne osiągnięcie i 23 za wybitny dorobek naukowy. W stosunku do poprzedniego roku zgłoszenia za wybitne osiągnięcie i wybitny dorobek naukowy pozostały na tym samym poziomie, natomiast spadła nieznacznie liczba habilitacji (poprzednio było ich 17) i zwiększyła się znacznie liczba doktoratów (poprzednio zgłoszono ich 63). Ponieważ niektóre habilitacje były na niższym poziomie niż poprzednio, a poziom zgłoszonych doktoratów był bardzo

dobry, Zespół nominował do nagród 30 rozpraw doktorskich, 5 habilitacji oraz wystąpił o przyznanie 6 nagród za wybitny dorobek, 5 za wybitne osiągnięcie naukowe i 10 za wybitne krajowe osiągnięcie naukowo-techniczne. Zmiana liczby nagród w poszczególnych kategoriach jest możliwa bez zasadniczego zwiększania ogólnej kwoty przeznaczonej w tym roku na nagrody.

W kolejnej, **dziewiątej** edycji nagród (w roku 2002) do Zespołu wpłynęło łącznie 177 zgłoszeń, w tym: 164 o nagrody naukowe i 13 o nagrody za osiągnięcia naukowo-techniczne. W stosunku do ubiegłego roku zwiększyła się więc liczba wniosków naukowych i nieznacznie spadła liczba wniosków za osiągnięcia naukowo-techniczne.

Wśród wniosków naukowych, zgłoszono do nagrody 111 doktoratów, 13 habilitacji, 16 wniosków za wybitne osiągnięcie i 24 za wybitny dorobek naukowy. Znowu wzrosła więc znacząco w stosunku do ubiegłego roku liczba zgłoszeń doktoratów (była jak do tej pory największa we wszystkich edycjach nagród). Zespół zwrócił się do premiera o nagrodzenie 26 rozpraw doktorskich, 8 habilitacji, przyznanie 6 nagród za wybitny dorobek i 5 za wybitne osiągnięcie naukowe oraz 8 nagród za osiągnięcie naukowo-techniczne.

W **dziesiątej** edycji nagród, w 2003 roku do Zespołu wpłynęły łącznie 164 wnioski, w tym: 155 o nagrody naukowe i 9 o nagrody za osiągnięcia naukowo-techniczne. W stosunku do ubiegłego roku nieznacznie spadła liczba wniosków naukowych i za osiągnięcia naukowo-techniczne.

Wśród wniosków naukowych zgłoszono do nagrody 82 doktoraty, 23 habilitacje, 29 wniosków za wybitne osiągnięcie i 21 za wybitny dorobek naukowy. W stosunku więc do ubiegłego roku zmalała liczba zgłoszeń do nagrody za rozprawy doktorskie (w ubiegłym rekordowym

roku było 111) i nieznacznie za wybitny dorobek naukowy. Zwiększyła się natomiast liczba wniosków o nagrody za habilitacje i wybitne osiągnięcie naukowe. Zespół nominował do nagród 30 rozpraw doktorskich i 9 habilitacji, a także wystąpił o przyznanie 8 nagród za wybitny dorobek, 3 za wybitne osiągnięcie naukowe oraz 6 nagród za osiągnięcie naukowo-techniczne.

Poniżej lista laureatów z ostatniej jubileuszowej edycji z 2003 roku.

I. Za wybitny dorobek naukowy:

1. prof. dr hab. Aleksander GUTERCH – geofizyka, seismologia – Instytut Geofizyki PAN. Członek rzeczywisty PAN.
2. prof. dr hab. Paweł KISIEŁOW – biologia, immunologia – Instytut Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN.
3. prof. dr hab. Ryszard NYCZ – historia i teoria literatury – Uniwersytet Jagielloński.
4. prof. dr hab. Stanisław PENCZEK – nauki chemiczne – Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN. Członek korespondent PAN.
5. prof. dr hab. Andrzej SCHINZEL – matematyka – Instytut Matematyczny PAN. Członek rzeczywisty PAN.
6. prof. dr hab. Władysław STRÓŻEWSKI – filozofia – Uniwersytet Jagielloński.
7. prof. dr hab. Zygmunt M. SZWEYKOWSKI – muzykologia – Uniwersytet Jagielloński.
8. prof. dr hab. Jerzy VETULANI – farmakologia – Instytut Farmakologii PAN.

II. Za wybitne osiągnięcie naukowe:

1. prof. dr hab. Czesław S. CIERNIEWSKI – biologia medyczna – Centrum Mikrobiologii i Wirusologii PAN. Członek korespondent PAN
2. prof. dr hab. Jacek KUŹNICKI – bioche-

3. prof. dr hab. Zbigniew KWIECIŃSKI – pedagogika, socjologia edukacji – Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie.
- Za rozprawy habilitacyjne:**
1. dr hab. Mariusz CICHON z Uniwersytetu Jagiellońskiego.
 2. dr hab. Jan HARTMAN z Uniwersytetu Jagiellońskiego.
 3. dr hab. Wiesława JARMUSZKIEWICZ z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 4. dr hab. Wiktor KOŹMIŃSKI z Uniwersytetu Warszawskiego.
 5. dr hab. Rafał LATAŁA z Uniwersytetu Warszawskiego.
 6. dr hab. Marek ŁAGOSZ z Uniwersytetu Wrocławskiego.
 7. dr hab. Wojciech PLANDOWSKI z Uniwersytetu Warszawskiego.
 8. dr hab. Sebastian WOJCIECHOWSKI z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 9. dr hab. Arkadiusz WÓJS z Politechniki Wrocławskiej.
- Za rozprawy doktorskie:**
1. dr Sylwia ADAMCZAK-KRYSZTOFOWICZ z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 2. dr Piotr BĘBAS z Uniwersytetu Warszawskiego.
 3. dr Dariusz BURACZEWSKI z Uniwersytetu Wrocławskiego.
 4. dr Tomasz CIERPICKI z Uniwersytetu Wrocławskiego.
 5. dr Andrzej DZIEMBOWSKI z Uniwersytetu Warszawskiego.
 6. dr Maciej FORYCKI z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 7. dr Piotr GARSTECKI z Instytutu Chemii Fizycznej PAN.
 8. dr Błażej GIERCZYK z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 9. dr Krzysztof GÓRAL z Centrum Fizyki Teoretycznej PAN.
 10. dr inż. Mariusz JAGIEŁA z Politechniki Opolskiej.
 11. dr Sylwia JAROSZ-ŻUKOWSKA z Uniwersytetu Wrocławskiego.
 12. dr Ireneusz KOWNACKI z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 13. dr inż. Anna LASKOWNICKA z Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica Krakowie.
 14. dr inż. Michał MAŁAFIEJSKI z Politechniki Gdańskiej.
 15. dr Tomasz MROCZEK z Akademii Medycznej w Lublinie.
 16. dr Marcin NOWOTNY z Instytutu Biologii Doświadczalnej PAN.
 17. dr med. Jarosław J. OLESZCZUK z Akademii Medycznej w Lublinie.
 18. dr Agnieszka ORZELSKA z Instytutu Studiów Politycznych PAN.
 19. dr Maciej PARKITNY z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 20. dr inż. Krzysztof PIOTROWSKI z Politechniki Śląskiej.
 21. dr Maciej RADZIEJEWSKI z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 22. dr Anna SKORACKA z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 23. dr Maria SOLARSKA z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 24. dr Jan STRADOMSKI z Uniwersytetu Jagiellońskiego.
 25. dr med. Mariola ŚWIDEREK-MATYSIAK z Uniwersytetu Medycznego w Łodzi.
 26. dr Krzysztof TREDER z Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roslin.
 27. dr Monika WILDE-PIÓRKO z Uniwersytetu Warszawskiego.
 28. dr med. i n. biologicznych Wojciech WISZ-

NIEMSKI z Instytutu Matki i Dziecka.

29. dr Michał ZWIERZYKOWSKI z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza.
 30. dr med. Magdalena ZIELIŃSKA z Instytutu Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN.

V. Za wybitne krajowe osiągnięcia naukowo-techniczne

1. Zespół pod kierownictwem prof. dr. hab. inż. Andrzeja KOSZMIDERA – Politechnika Łódzka – II nagroda.
2. Zespół pod kierownictwem prof. dr. hab. inż. Janusza LEWANDOWSKIEGO – Politechnika Warszawska – II nagroda.
3. Zespół pod kierownictwem prof. dr. hab. inż. Józefa HANSELA – Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie – III nagroda.
4. Zespół pod kierownictwem prof. dr. hab. inż. Huberta TRZASKI – Politechnika Wrocławska – III nagroda.
5. Zespół pod kierownictwem dr hab. inż. Jadwigi JARZYNY – Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie.
6. Zespół pod kierownictwem prof. dr. hab. inż. Eugeniusza RUSIŃSKIEGO – Politechnika Wrocławska

W drugiej kadencji **ze spraw nowych** Zespół ustalił zasady zgłaszania i nominowania do nagród za osiągnięcia naukowo-techniczne. (Opracował formularz zgłoszenia do tych nagród oraz zasady ich oceny i kwalifikowania). Z inspiracji i na wnioski Zespołu w rozporządzeniu regulującym zasady i kryteria występowania o nagrody zostało wprowadzonych kilka zmian. Z ważniejszych modyfikacji i uzupełnień rozporządzenia wymienić należy przywrócenie – pominiętej przy wydawaniu rozporządzenia w 1998 roku – **zasady waloryzacji kwot nagród o wskaźnik inflacji.**

Podwyższono wiek habilitantów z 35 do 38 lat, co – jak wykazują kolejne edycje nagród – umożliwiło konkurencyjność w kategorii rozpraw habilitacyjnych (liczba wniosków o nagrody za rozprawy habilitacyjne była wyższa od liczby możliwych nagród).

Kolejna nowelizacja (przeprowadzona w 2000 roku) zawierała – postulowane wielokrotnie przez Zespół – **zwiększenie kwot nagrodowych (o 100 tys. zł)** oraz, zgodny z propozycjami Zespołu, nowy „taryfikator” kwot nagrodowych w poszczególnych kategoriach. Poza tym ta ostatnia nowelizacja rozporządzenia wprowadziła formalnie – stosowaną faktycznie przez Zespół – możliwość ewentualnej zmiany liczby nagród w poszczególnych, ustalonych rozporządzeniem kategoriach w ramach limitu finansowego w danym roku.

Ponieważ jedną z zasadniczych idei ustanowienia w 1994 roku nagród prezesa RM za działalność naukową było stymulowanie rozwoju naukowego młodej kadry, to po siedmiu edycjach na wniosek Zespołu do spraw Nagród została przygotowana ankieta, której celem było sprawdzenie: na ile nagrody (zgodnie z ich pierwotną ideą) stanowią autentyczną motywację dla adeptów nauki w szybszym przygotowywaniu rozpraw doktorskich oraz na ile one wpływają na ewentualne dalsze decyzje o wyborze drogi naukowej. Przesłana – za pośrednictwem szkół wyższych i instytutów naukowych – ankieta objęła laureatów nagród Prezesa Rady Ministrów za rozprawy doktorskie z siedmiu konkursów przeprowadzonych w latach 1994-2000.

Łącznie w siedmiu edycjach zgłoszono do nagród 370 wniosków. Przyznanych zostało 160 nagród, czyli współczynnik sukcesu wyniósł 43%. Z wyjątkiem pierwszej edycji (w 1994 roku) kiedy nagrodzonych zostało 10 osób, we wszystkich pozostałych wykorzysta-

tano (określony rozporządzeniem) limit 25 nagród, a więc współczynnik sukcesu, gdyby nie ograniczenie liczby nagród, mógł być wyższy.

Liczba wniosków o nagrody za doktoraty w rozbiciu na poszczególne dziedziny nauki była następująca: humanistyczne (obejmujące również ekonomiczne i społeczne) – 78; o życiu (medyczne, biologiczne i rolnicze) – 150; ścisłe i techniczne 142. Liczba przyznanych nagród wynosiła odpowiednio: 34, 68, 58. Procentowy rozkład nagród w poszczególnych dziedzinach w stosunku do liczby wniosków wynosił 43%, 45%, 41%, czyli nie odbiegał zasadniczo od średniego współczynnika sukcesu dla całości.

Rozpatrując wnioski w układzie trzech pionów nauki: szkolnictwo wyższe zgłosiło 311 kandydatów; jednostki PAN – 46; a na instytutach resortowe – 13. Przyznanych zostało odpowiednio 132, 25 i 3 nagrody. Współczynnik sukcesu w układzie pionów nauki wyniósł szkolnictwo wyższe – 42%, PAN – 54%, instytuty resortowe – 23%.

Odpowiedzi na ankietę nadesłały 63 osoby, tj. niemal 40%. W kilku przypadkach uczelnie i instytuty przysłały wyjaśnienia, że nie mają kontaktu z laureatami, ponieważ pracują oni naukowo za granicą i nie utrzymują kontaktu z macierzystą jednostką. Jest to wskaźnik zadowalający, jeśli weźmie się pod uwagę rozproszenie czasowe i geograficzne laureatów. Ankieta wykazała iż, poza jednym, wszyscy respondenci kontynuują pracę naukową.

Zatem nagroda stanowiła zwieńczenie pierwszego etapu drogi naukowej i jednocześnie początek jej kontynuacji. Nagrody Prezesa Rady Ministrów za prace doktorskie spełniają założony cel, tj. przyczyniają się do przyspieszenia kariery naukowej młodych pracowników nauki.

Interesujące było też porównanie liczby nagród przyznanych doktorom z różnych uczelni z rankingiem szkół wyższych, przeprowadzonym przez „Rzeczpospolitą” (opublikowanym w dniu 9 kwietnia 2002 roku). Okazało się, że 80 nagrodzonych, a więc 60% laureatów ze szkół wyższych, pochodzi z pierwszej dziesiątki uznanych za najlepsze uczelnie, a kolejnych 27 (20%) z drugiej. A więc, ponieważ – z uznanych za najlepsze uczelnie wywodzi się najwięcej laureatów, to oceny Zespołu do spraw Nagród Prezesa RM, nominującego finalnie kandydatów do nagród, potwierdzają w pewnym sensie wyniki rankingu uczelni. (Dodajmy, że w rankingu uczelni brano pod uwagę 18 kryteriów, z których cztery dotyczyły „siły naukowej uczelni”, za które można było zdobyć maksimum 20% punktów).

Po 10 edycjach wydaje się uzasadniona teza, że nagrody te zyskały aprobatę i uznanie środowisk naukowych i akademickich. Szkoda, że nie zostały one spopularyzowane poza tymi środowiskami. Wówczas w swoistym święcie ludzi nauki, jakim jest coroczne uroczyste wręczenie nagród przez prezesa Rady Ministrów, partycypowałyby szersze kręgi społeczne.